

prešnila kervi nekterih rodov. Hočete pa ljudstvo omikati, dajte mu po lahki poti, brez velicnih stroškov iz njegoviga žepa, koristne šole in preskerbite mu dobro izrejo — učite ga v njegovim maternim jeziku, ki se serca prime, brez de bi mu glave težil, — naredite z eno besedo pri nas dobre slovenske šole! Kaj pomaga vse pisanje v časopisih, ako jih ljudstvo ne bere, kér še brati ne zna? Keršanski nauk v cerkvi tudi ne more vsiga storiti, — zato je hudobno, duhovnim očitati, če ljudstvo potrebne omike nima!

Potem napade dopisnik *p* spet kmetijsko družbo, in razodene v svoji hudobii, de se je perviga zboru Ljubljanske podružnice zato takó malo udov vdeležilo, kér kmetijska družba začanja slovenska plodnica biti!! Kmetijska družba ima s kmeti in s kmetijstvom opraviti. Če hoče svoj namen popolnoma doseči, mora govoriti in pisati v tistim jeziku, ki ga vsi naši kmetovavei razumejo; če tega ne stori, je družba jalova stvar. To spoznajo vsi previdni in pošteni udje kmetijske družbe, to je očitno spoznal nadvojvoda Janez, to je pohvalilo ministerstvo kmetijstva — samo dopisnik *p* in njegova stranka očita ravno to družbi, kar je njena dolžnost. Če podružnice po deželi ne bojo v domačim jeziku se pogovarjale, ne bo prišlo veliko kmetovavcov v družbo — in podružnice ne bojo koristne. Scer pa družba nikdar ni sovražne besedice zoper nemški jezik zinila, čeravno mu — z oziram na imenovani družbini namen — prednosti pred domačim slovenskim dati ne more in ne sme.

Tudi „Südslavishe Zeitung“ ne najde milosti pred dopisnikom *p*, kateri podklada, de je naklep storila, avstrijske Slovane pod Rusa spraviti! Spet taka laž, kakor vse, kar je dosihmal še dopisnik *p* pisal. Braniteljca slovanske ravnopravnosti je, zdražena po nekim časopisu, gotovo v šali rekla, ali kakor Nemeec pravi „hat sich einen Jux gemacht“ de naj, če že morajo Slovani edini pismeni jezik imeti, si izvolijo rusovski jezik za pisanje! To čertí dopisnik *p*, kakor de bi bila hotla „Südslavishe Zeitung“ nas pod Rusovski koš spraviti!! Smejali smo se zares v Ljubljani, pa le zavolj tega, de so čez ta šalni predlog jugoslavenskiga časopisa veči del vsi nemški časopisi tak hrup zagnali, kakor de bi bili obnoredi.

Z vidljivim veseljem oznani poslednjič dopisnik *p*, de bo slovensko društvo v Gorici jenjalo, čeravno je že jenjalo — in se veseli, če bi se ravno taka tudi z Ljubljanskim slovenskim društvom zgodila, katero, kakor pravi, tudi na slabih nogah stoji. Ne vémo, ali se bo to veselje dopisniku *p* kmalo zgodilo, ali ne, — to pa vémo, de društva na Slovenskim, ki naj se neutrudljivo pečajo z omiko slovenskiga jezika in z povzdigo slovenskiga slovstva, so potrebne in koristne družbe, kakor skušnja učí. Če bomo takih domorodcov čakali, kakor je *p*, de bojo za ljudstvo kaj pisali, bomo dosegli Metuzalemovo starost! Scer pa ne vémo, kaj če *p* s tem réči: de je Ljubljana gnjezdo (Herd) Slovincov, Ljubljana je po „geografii“ središe slovenskih deželà, le škoda, de tudi scer ni. —

Naj iz vsiga tega bravci zdej sami sodijo: ali je lažnjivost ali nesramnost dopisnika *p* veči — na vsako vižo je hudobija njegova edina vodnica.

In take prijatle ima krajnska dežela, zato kér ji je Bog slovenski rod za prebivavce odločil! Taki prijatli černijo našo domovino po vunanjih časopisih. „Po govorih in delih jih boste spoznali.“

Vrednik.

Zmes.

(Čudno povračilo.) Pretečeno zimo so volkovi v nekterih krajih krajnske dežele marsikteriga pastirskiga

psa požerli, in tudi marsikako kôzo poručali. Nekimu kmetu v Cerknici je od volkov troje koz razterganih bilo; ravno tistimu kmetu je pa tudi, kar je zlo nenaavadna reč, neka kôza, de bo škoda lože pozabljena, čvetero kozličkov storila. P.

(Kovaška plača nekde in zdej.) V létu 1336 se je opát v samostanu Maltersdorf s svojim kovačem zastran kovaškiga dela takole pogodil: Kovač je naredil za jezdni konja tri nove z jeklam podstavljene podkve za dva vinarja; tri stare je popravil za en vinar; drugim vožnim konjem dvoje novih pojeklenih ali nepojeklenih podkev za en vinar, in tri stare popravljene tudi za en vinar. Dva ali tudi tri žeblje je dal zastonj. Kovan voz več ali menj pohabljen je popravil za štiri vinarje; dvoje novih pést je okoval za en vinar; nov voz je obkoval za štiri in dvajset vinarjev, tode — opat je mogel za vsako delo kovaču potrebno železo dati. — En vinar je mogel takrat šembrano mogočen denar biti — ali pa so nekdanji kovači le „od ljufta“ živéli.

A. Namre.

Novo slovansko časopisje.

Slavjansko društvo v Terstu je začelo pretekli mesec zopet izdajati svoj časopis, ki se imenuje „Jadranski Slavjan“ podučivni list v raznih ljudstvu koristnih rečéh. Izhaja mesečno v zvezkih 3 pôl, veljá s pošto 4 gold. za celo léto, unajnjim članovam (udam) se pošilja brez posebniga plačila, domačim se daje po 2 gold. Za vsake 3 zvezke se bo predplačilo v družbenskim staníšu jemalo.

Jugoslavenske Novíne so začele izhajati 8. dan t. m. v Zagrebu. Izhajajo vsaki dan razun nedelj in svétkov, po celi pôli. Odgovorni vrednik je gosp. Jozip Dvoranič. Predplača se za čert letá s pošto 2 gold. in 35 kraje. sr. Naročniki „Slavenskiga Juga“ dobivajo zdaj te Novíne.

Gosp. profesor Janežič v Celjovcu, zložnik popolniga ročniga slovárja, bo mesca julija tudi začel izdajati mesečin časopis v slovenskim jeziku, kteriga zapopadek bojo le poznanske reči.

Na znanje.

gosp. pisavcam slovenskiga berila za spodnji gimnazij.

Gosp. minister úka grof Thun je poslal te dni vodju gimnazijalnih šol, gosp. Dr. Kleemanu pohvalno pismo zastran sostavljanja slovenskiga berila za spodnji gimnazij, kteriga smo se v Ljubljani podstopili. Kér to pohvalno pismo vse tiste možé po Slovenskim, ki so se tega dela tudi po deželi vdeležili, zadéva, želí gosp. vodja, de bi se jim vsim na znanje dalo; toraj povzamemo iz imenovaniga ministroviga pisma tóle: „Iz Vašiga predloga na deželniga poglavarja Krajnske kronovine 19. sveč. t. l. sim z veseljem zvedil, de Vi združeni z mnogimi učenimi pisatelji slovensko berilo za 4 klase spodnjiga gimnazija izdelujete, in nadjam se, de se bo s pomočjo izverstnih sodelavcov za gimnazijalni podúk koristno delo doveršilo. Pot, ki ste jo podvizali za urno dokončanje tega dela, popolnoma poterdim, in rad bom doveršeno berilo, če bo, kakor upam, terjatvam in potrebam gimnazijalniga poduka dostojno, v rabo slovenskim gimnazijem priporočil. Ne dvomim, de se boste po ravno tem načinu tudi za berilo zgornjiga gimnazija pripravnih pomočnikov zagotovili, de bo pridni gosp. Macun podporo v svojim začetim delu pri Vas našel.“ — To častno spoznanje gosp. ministra gré vsim pisateljem slovenskiga berila v zahvalo njih že doveršeniga dela in v spodbado prihodnjiga početja.

Vred.